

Gönüle İnsana Varmanın İbresi

– kul mehmet · 29 Eylül 2020

Gönül'e İnsana Varmanın İbresi...

Rabıta ile çıktım düşlerle yola onca geride kalmış yıllarımı bugünümde, bağlayamadım! Ummanlarda dün de gezmeyen sonrasında yazmakla iştiğal olmayan hayatımın o geçmiş yılları düşlerden habersiz olması, kısa süreliğine de olsa tebessümle yan yana durmamasının neticesinde bir birine bağlayamadım, sırtıyor gibi durunca, bıraktım o geçmişi bugüne doğru yoluma devam ettim. Hiç olmazsa bugünden yarına doğru giderken yarından bugün için bir gülümseme bırakayım da eksik kalmasın bugünden...

Dün ceplerimde gönül değil de aklımı taşıırken, akılla harcanacak, gönülle yaşanacak geride hatıra bırakılacak güzelliklerin bırakılacağına o gün vakıf olamadım! Üryan bedenim dünya elbisesini giyince onun borusunu çaldı hem de kulağımı tırmalayan çalmaya mecbur bırakan! Oysa şimdi gönül elbisesini edeple hatırla giyince değişti dünya göründü dünyanın yalan çıkarıcı yüzü, eskisini çıkartıp yenisini giydirten Rabbime şükür.

Gönül'e insana varmanın ibresi levhası görünür olurken, dün dünyanın sisler arasında bırakmasına sebep olan bendim, çünkü onun verdiği çıkar ilişkisine ait elbisesini giyinince güzel olan sisler arasında kayboldu haliyle. Vesile olmak yerine rezilliğe bilmeye bilmeye varmanın peşinde koşan, vesile olmayı unuttur, kaybeder benliğiyle... Sonlandıracağı yolun sonunda taşıdığı yoklukla kazanmayacağını bilmenin hatta bilmemenin körlüğüyle kazanacağına koştuğunu sanırken sonunda kaybetmeye koştuğunu o an idrak edemiyor ne yazık ki!

Gerçek bildiğim gerçek değilmiş yalanla dolanmış sona varmadan vakıf olmanın sevinciyle Rabbime şükürler ettim. Peşinde koştuğum dünya sadece sen kazan burada kazan, kazan da öteside var, gidince bakarsın diyor, eli boş giderken neyine bakayım? Ancak boş elimin neresine bakayım? El boş gönül boş sen kimi neden kandırıyorsun demekte çok şükür geç kalmadım.

Havasızlıktan kapalı duran pencerelerin hepsini açtım, baktım topu topu bir pencerem varmış, o da gönül pencerem, yıllardır kapalı kalmasının neticesinde paslanmış açılmakta zorlanıyorum aşkla yağladım menteşelerini kendiliğinden açıldı... Dünya ile aşılan gidilen yolar ki çıkarmış cehenneme içine birde benlikle çıkar ilişkisi şeytan girdimi için içinden çık çıkabilir isen... Kendime kırgın ve kızgın değilim, tecrübeler kazık yemekle tecrübe olurken haliyle başka yolu da yok, teşekkür mü etsem dünyaya kızsam mı bilemedim, neyi değiştirir?

Âleme sığmayan aşk ufacık gönlüme sığıdı, âlemi içine aldı, içinde eskiye iyi olmayana dair ne varsa temizledi geçti tahtına oturdu. Zaten ona ait yeri sanki kiraya değil de işgal edilmesine göz yumarak çürümesine göz diktim, neyse ki tamamen çürümeden geldi tahtına kavuştu, beni de rahata huzura

ermeme vesile oldu. Düşünün ki alev alev anında yakan bir fırın değildi dünya, yoksa anında yanar kül olur geriye kalmayanımla neyi nasıl sonrada anlarım!

Şimdi kulağıma fısıldasa da dünya, Rabbim yardımıyla o kadar tesirli olmuyor, yanına alarak gel haydi kaldığımız yerden devam edelim demiyor, Rabbim kulunun çok seviyor ve yardım ediyor binlerce kez şükür Rabbime... Fark edeli geç olsa da, öğrenmenin de tecrübenin de bir bedeli varmış, buraya kadarmış bedel, verdik kurtulduk çok şükür Rabbime.

Dünya bir karış cüssemi dağlar kadar yüksek olduğunu söylerken, ne kadarda yalancıymış, zaten boyum iki karış, bu nedir neyle yarış? Şimdi iki karış boyumla gerçeğe haykırış ve anlayışla anlamakta güzel geçte olsa gerisi zaten teferruat, bağıryorum arkadaşşa nerede kaldın lan Suat, bu ne surat, gel beraberce aşkın etrafında tur at, bundan sonra gerçekleşir elbet murat, vesselam, selamlarımla.

Mehmet Aluç

Rabita: bağlamak